

 NATIONAL
GEOGRAPHIC

TRAVELER

לא סתם חו"ל

חו"ל אינטלקטואלי
קורסים מעבר לים

חו"ל באקסטרים
מרתון באמזונס

חו"ל באיזי
מסלול צליינים בצרפת

חו"ל מתובל
בומביי שלא הכרתם

חו"ל עם הכלב
מסעות פקורינו באירופה

תאילנד
שאחרי
הצונאמי

לכבוד החגים

שטח: טיול ג'יפים בירדן
מסלול: בורות לוך, אטרקציות על כביש הצפון
אופניים: שולי יער מודיעין
ועוד: ספא בבאדן-באדן, פסחא באנטיגוואה

33.00 ש"ח
כולל מע"מ

פרתון באמזונס

ללא צוותי סיוע, דרך שטח גבעות בתנאי החום והלחות של ג'ונגל האמזונס ועם עשרה קילוגרמים על הגב, יצא דרי שלון - בימים כתיקונם יזם וחוקר ישראלי בתחום הביוטכנולוגיה - ל"פרתון הג'ונגל", מירוץ רגלי של 200 קילומטרים עם מתחרים מכל רחבי העולם. בדרך הוא איבד נוזלים בקצב מסוכן, הותקף על ידי צרעות ונמלים, התכסה בעלוקות ופטריות ואיבד את הדרך בלילה בשטח שורץ יגוארים. היה גדול

פאת: דרי שלון

ברוכים הבאים לג'ונגל. יש לנו מירוץ נהדר בשבילכם." קיבל את פנינו רוברט פולהאמר במבט גרמני כבד. כשסיימתי את "מרתון החולות" שלוש שנים לפני כן – 250 קילומטרים במדבר סהרה – הייתי בטוח שעשיתי את המירוץ הרגלי הקשה ביותר שיש. אבל אז שמעתי על רוברט. הוא נחשב מארגן מירוצי ההרפתקאות הטוב ביותר בעולם, ובשנה שחלפה הוא שקד על יצירת מירוץ קשה במיוחד. כיאה למוצאו, הוא לוקח את העבודה שלו מאוד ברצינות. כך שכבר כשהוא חיך אלינו את החיך האכזרי וממתיק הסוד שלו, הבנתי שאנחנו עומדים בפני שבוע קשה ביותר.

בניגוד למדבר, שבו האויב הממשי היחיד הוא חום פסיבי, הג'ונגל הוא סביבה מודכבת ובוגדנית הרבה יותר. למרות הקולות הרגועים של ציפורים מצייצות, עלים מרדשים והמיית הפלגים, הג'ונגל מנסה להרוג אותך. הצמחייה מתכננת לבלום אותך ולמנוע בריחה. שורשים מכשילים אותך, גרמים דוקדים את הבהונות, מטפסים נכרכים סביב הגוף, עלים וענפים דוקרניים נתפסים בכגדים ושורטים את העור. הג'ונגל אוהו כך בטפדיו ומאלץ אותך להתמהמה.

נוסף על הצמחייה העוינת כל דבר שזו בג'ונגל מאיים לאכול אותך. אם ישבנו על קרקעית הג'ונגל במשך יותר מדקה, מערכת אקולוגית שלמה של חרקים הגיעה משום מקום והתחילה לבלוע אותנו. נמלים נשכו אותנו, עלו קות מצצו לנו את הדם, קרציות פשטו עלינו, פטריות כיסו אותנו, יתושים טרפו אותנו, וגם טריפה על ידי יגוארים הייתה בגדר אפשרות. לכל צורת חיים בג'ונגל הייתה רק מטרה אחת: למחוד אותנו עד תחתית שרשרת המזון, אפילו התרנגולות במחנה התחילו לאכול את האוכל שלי.

15 משתתפים נטשו ביום הראשון, מתנה הבטיס נראה אומלל מאוד בערב, גם אם מצב הרוח עדיין היה מרומם להפליא. המתחרים טיפלו בפצעים והשוו בגאווה את כמות השלפוחיות והחתיכים המרממים. "חברות מזוכיסטיות", אפשר לקרוא לזה. זכוכים נחתו על פצעים פתוחים. כשגידשנו אותם הם לא שבו. היה שפע של בשר טרי מסביב.

פלה הארץ

מתברר שנמלים אכלו את סרט הפלסטיק ששימש לסימון המסלול, ולכן תחילתו של השלב הבא נרחתה בשעה בערך, עד שהיה אפשר לסמן מחדש חלק מהמסלול. כולנו חשבנו שהיגוארים הם ארזי הג'ונגל. שטויות. הנמל לים הן שמחליטות מה נשאר ומה נעלם.

ביום השני של המירוץ גיליתי שיש לי רק ידיד אמיתי אחד בג'ונגל: פלג המים. בהתחלה שנאתי לחצות מקווי מים, משום שריצה בנעליים רטובות קשה לרגליים. אבל כשכבר השלמתי עם העובדה שרגליי ממילא ייפגעו, התחלתי אפילו ליהנות מהם. בכל פלג השתהיתי כמה רקות ונתתי למים לקרר את הגוף ולהשיב לו כוחות. נטשתי רק כשחשתי שמשור מתחיל לנגוס בי. הרבר האחרון שרציתי הוא לעורר מתקפה של דגי פירניה. סיפור לנו שהפירניות מתנפלות רק על פצעים פתוחים או על בשר נרקב. אך לאחור יומיים של ריצה בג'ונגל, היה לנו גם מזה וגם מזה. בג'ונגל העיקרון פשוט. אם זה חי, זה ינסה להרוג אותך. אם זה לא חי, זה גם ינסה להרוג אותך. מלבד הפלג; הפלג הוא ידיד.

אף שטבלתי בשלושה פלגים, הרגשתי מיובש באופן קיצוני לקראת סיום השלב השני. דאייתי את העצים נעים, אך היה נרמה לי שאני עומד במקום. הייתי על סף התעלפות וירידתי קדימה, צעד אחר צעד, בניסיון נואש לסיים את השלב לפני שאתמוטט. הכרחתי את עצמי לשתות מים, לגימה

כדי לחוש את האווירה, קחו בחשבון את היסודות שמרכיבים אידוע כזה: בין 80 המתחרים היו טירונים ומקצוענים, נשים וגברים, כולם קשוחים ובעלי מוטיבציה גבוהה להגיע עד קצה גבול היכולת (או מעבר לו). התכונות המשותפות הן אהבה לכאב, רעב להרפתקה ואמונה בכך שאתה בלתי מנוצח. בזמן אחד ובמקום אחד היינו יכולים להיות שכירי חרב בלגיון הזרים הצרפתי.

לוק קנלייף הבריטי, למשל, צעד 550 קילומטרים ללא צוות מסייע לדר הב השטחים הפראיים של היוקון בקנדה, כשהוא גורד אחריו מזחלת במשקל 100 קילוגרמים; אנרדיאה אסטבם, אצנית הרפתקאות מברזיל, הגיעה עם עור כמה מרצי המרחקים הארוכים ואלופי הטריאתלון הטובים ביותר של ברזיל, שבאו להראות לגרינגוס מיהו הבוס בג'ונגל; קווין לין מטיוואן, אתלט שנתמך על ידי הממשלה, נשלח למירוצים כאלה ברחבי העולם, ובכרטיס הביקור שלו כתוב: "רץ מרתון/על" (ידעתם שיש מקצוע כזה?); והיה אפילו אצן קוריאני עיוור, שהובל על ידי אחד מאתלטי העל של קורדיאה. הם הצליחו לסיים ביחד את היום הראשון, מעשה שלא ייאמן בהתחשב בעובדה שרבים מהרצים הרואים לא הצליחו.

במחזה הרואי הזה יש הרבה אנרגיה, אגו ורמות גבוהות של טסטוסטרון (גם לנשים). תסיפו לזה מארגן מירוצים קצת סדיסט, שנשבע כנראה למר טט את האתלטים ואת התפאורה של השטח – הצמחייה, החום והלחות הקיצוניים של ג'ונגל האמוזונס – והנה לכם חגיגת סבל בהתגלמותה.

הג'ונגל פנסה להרוג אותך

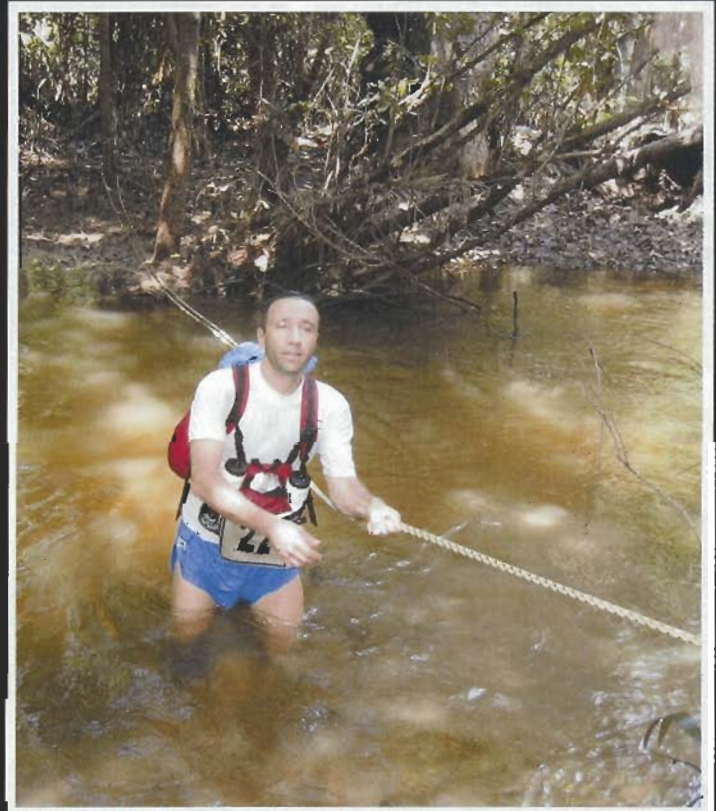
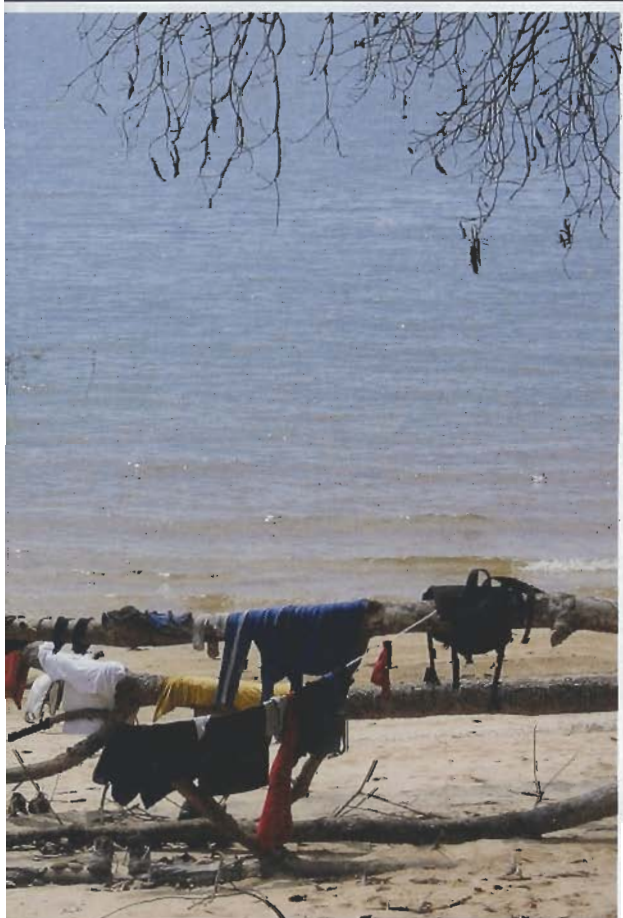
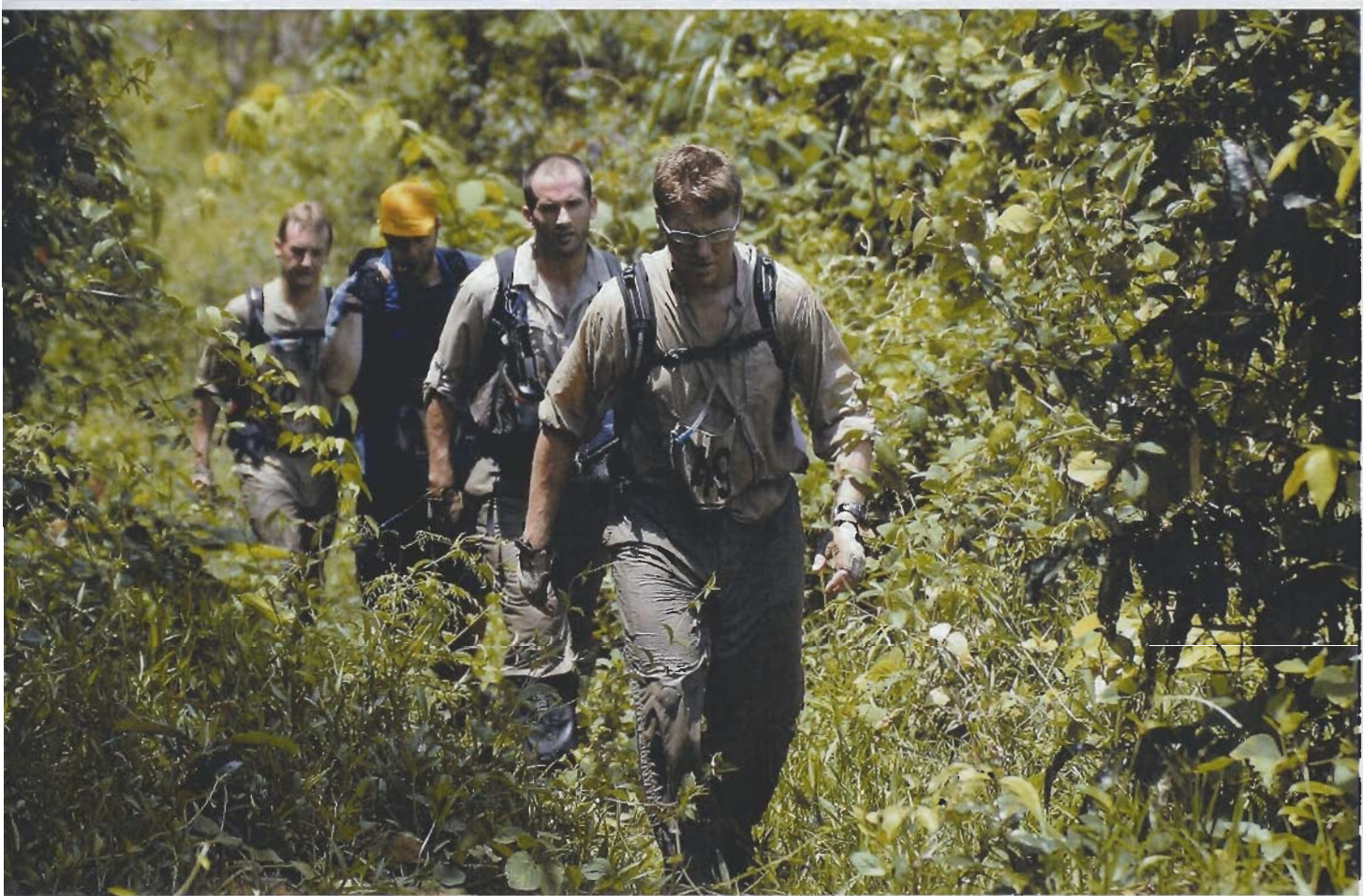
אל קו הזינוק הובילה אותנו סירה לאורך 150 קילומטרים במעלה הנהר טפזוס (Tapajos), מהעירייה אלטר דו שאו (Alter do Chao) עד לשטחי הג'ונגל הנידחים ביותר בדרום אמריקה. כמה מאות מטרים מקו הזינוק נאלצנו לשחות כדי לחצות פלג דחב (מה שהרטיב לנו את הרגליים והזמין נזקים כבד בהתחלה). יצאנו לדרך.

רוברט שילח אותנו במעלה ובמורד אינסוף גבעות ולאורך מדרונות אכזריים. בעליות פעם הלב שלי בחוזה. הנשימה הייתה עמוקה, והריאות בערו. הייתה כל כך הרבה לחות באוויר, שלא נשאר מקום לחמצן. התחושה הייתה שאני טובע אף שהייתי על קרקע יבשה. הזיעה ניגרה בעוצמה של מטחי גשם. הרגשתי שאני עלול להתייבש בתוך רקות.

במדרונות החליקו כפות הרגליים בחוזה קדימה ולצדדים בתוך הנע ליים, שמחצו את הבהונות ושפשפו את העור. שלפוחיות הופיעו כבר בשעות הראשונות. אך הגבעות לא היו הבעיה היחידה. קוצים וענפים הכו וחתכו את העור. נזכרתי באימון ההישרדות שלנו בג'ונגל, יום לפני המירוץ, שבו גרד שון, המדריך הצבאי הברזילאי שלנו, הרגים איך הוא חותך פיסת בשר נא בעזרת גבעול של עשב. עכשיו רצנו דרך עשבים כאלה. זהו מקום אכזרי, ונראה שהכל נועד לפגוע בנו. "ברוכים הבאים לג'ונגל", אמרתי לעצמי.

המתחרים עוברים
מכשולים במהלך המירוץ.
בעמודים הקודמים:
המירוץ החל עם 80 מתחרים.
כבר אחרי היום הראשון
נשרו 15 מהם

צילום: תומאס קלמנטס / רנטה דרי שילד

**הג'ונגל פנסה להרוג אותך.
הצבחייה פתוכנת לבלום אותך
ולפנוע בריחה. שורשים פכשיי
לים אותך, גדפים דוקרים את
הבהונות, פטפסים נכרכים סביב
הגוף, עלים וענפים דוקרניים
נתפסים בבגדים ושורטים את
העור. הג'ונגל אוחו בן בטפריו
ופאלץ אותך להתפהבה**

בכיוון השעון מלמעלה:
המתחרה לתמי קלייטון מאנגליה
פנסה לשחות עם תרמיל על הגב;
בספר הצמחייה הטרופית;
דרי שילון הוצה את אחד
המכשולי המים; הבגדים
תלויים לייבוש אחרי
יום חפך של ריצה

קטנה בכל פעם, אך בחילה קשה מנעה ממני לשתות. גופי זעק שאעצור ואשכב לנוח, אך לא יכולתי להרשות לעצמי. הג'ונגל יאכל אותי חיים. מתחרים רבים עברו אותי. כאשר הרצים הברזילאים חלפו על פני, ברכתי המסודרתית בפודטוגיזית "הואי!" נשמעה יותר כמו "אוי" חלוש. הגוף שלי כאב ודאב. שאדיית היכולות הרצינוניות שלי הורו לי לשלוף את מלאי החידום של המלה, ובלעתי שתי טבליות. הבחילה נמוגה ויכולתי ללגום מים נוספים. פרפר מורפו כחול ענקי הופיע לפניי והוביל את דרכי לאורך השביל לכמה דגעי קסם. נכנסתי למחנה בריצה, בנשימה מחורשת. נראה לי שעליתי על משהו.

גלגל ההזעה המוגברת צריך להשלים את מי השתייה בנטילת אלקטרוליטים, כלומר מלח. עד היום השלישי הייתי בטוח שטבליות מלח הם לשימוש במצב חירום בלבד. אבל אז גיליתי שהמקצוענים נוטלים כדרך שגרה שלוש עד ארבע טבליות בכל שעה. שקלתי מחדש את האסטרטגיה שלי. השגתי כמה טבליות מלח ממתחרה וביליתי את כל השלב השלישי בניסיון למצוא את שיווי המשקל בין כמות המים לשתיה ובין צדיכת כמות המלח הנכונה. אין לזה כללים, אך כפי שגיליתי במרתון החולות, אם מגזיז מים, זה יכול להיגמר באסון. במהלך השבוע צדכתי 50 גרם של מלח – בערך כמות של מלחייה במסערה.

עבוק בביצות

במהלך היום השלישי, שהתחיל בשחיה של 200 מטרים, שמתי לב שאי חיות הרגליים שלי נעשית יעילה הרבה יותר, ואני מסוגל לטפס על עצים נפולים עם ידיים מורמות באוויר. למרתי בדרך הקשה שהחלק היחיד שלי שאמור לכוא כמגע עם הג'ונגל הוא סוליות נעליי. כל דבר נוסף, קרסוליים, ברכיים, זרועות ובעיקר ידיים, שנוגע בג'ונגל יהיה מוכה, שרוט, נשור, עקוץ או קרוע.

מוקדם יותר באותו יום דיווח לנו רוברט שבשל הנשירות הרבות יתקצר השלב הנוכחי ב-3.04 קילומטרים. לא ברור כיצד הוא הצליח למדור בכזה דיוק 3.04 קילומטרים בג'ונגל עם כל הגבעות, הבוץ, הפיתולים והפניות. מה שבטוח הוא שהוא עשה זאת. זה אולי הג'ונגל הכי פרימיטיבי שיצד האל, אך זה עדיין לא אתגר להנרסה גרמנית. שמחתי שהמסלול התקצר. בסיומו היה מצבי טוב, ואפילו הצלחתי לחייך.

המירוץ התחיל לגבות את מחירו. כאשר הפציעות, השלפוחיות והעייפות התחילו להצטבר, הצבתי את ערסלי במרכז הנציגות הברזילאית. הצילינים המוויקליים של הצחוקים שלהם עודדו את רוחי. אפילו כשהם סובלים מכאב, הברזילאים נשמעים מאושרים.

אקספרס של חיות

השלב הבא היה הארוך מבין השלבים: 87 קילומטרים בלי הפסקה. הקטע האמצעי, בין נקודת הביקורת 4 לנקודה 5, עבר דרך אזור של ג'ונגל שמאכלס בצפיפות ביגוארים. הוא זכה לכינוי מבשר הדעות "האזור האפל". הקטע הזה סגור בלילה. כל מי שהגיע לנקודה 4 אחרי שעה 15:30, יאלץ להנות בנקודת ביקורת זאת עד הבוקר יחד עם שומרים מצוידים בנשק. כמו יתר המתחרים, אני מת לצאת אל מחוץ לאזור האפל כמה שיותר מהר. היום התחיל בחציית הנהר בשעה 4:30 לפנות בוקר. בחוף עדיין היה חושך. שחיית הבוקר המוקדמת הזאת, גם אם הייתה מרעננת, הבטיחה שנת חיל את צערת 87 הקילומטרים ברגליים פצועות. בזמן שטיפסתי על שיפוע של 30 מעלות – חושב רק על הכאב מהשלפוחיות שברגליי – הבחנתי בכמה צרעות מתעופפות סביב כפות רגליי.

לא צריך לעשות עניין, השבתי. אני אתעלם מהן, והן יתעלמו ממני. לפתע חגו סביב רגליי חמש או שש צרעות. בתוך שניות כיתרו את גופי

ילדים בני המקום, לבושים בחולצות המירוץ, משתתפים בתחרות לכהה דקות

היינו במחצית הדרך של המרחק הכולל ליום הזה. אכלנו והחלפנו גרביים. ג'יי החליט להמשיך בהליכה. אני הערפתי לרוץ עד סוף הקטע. רציתי כבר לגמור עם זה.

אזור הדפדופים

החשיכה החלה לדרת בקטע 40 הקילומטרים האחרונים של השלב. הנתיב היה מסומן במקלונים אוד. לדוע המזל, הילדים מהכפר המקומי אהבים מאוד את המקלונים האלה, ואת מחציתם הם העלימו, מה שהפך את הניווט הפשוט לכאורה לאתגרי. חבשתי פנס ראש והתחלתי לסרוק את השביל ולחפש נחשים, בהנחה שקללת הנתיב הזה עדיין נמשכת.

איברתי את תחושת הזמן, ופתאום הבנתי שכבר חושך מוחלט ואני שקוע עד ברכיים בבוצ, בנתיב גבעות מבודד באמצע הג'ונגל. הבטתי סביבי וראיתי דק חרקים מתעופפים אל תוך פנס הראש שלי וכמה עיניים אדומות למעלה על העצים. כיביתי את פנס הראש וחישפתי את מקלוני האוד. כלום. לעזאזל! הלכתי לאיבוד או שפשוט מקלוני האוד נעלמו. לא היה אף אחד מלבדי כדי לענות על זה.

שלפוחיות חרושות נוצרו בגלל הבוצ. הדגליים דערו מכאב. בקבוקי המים שלי כבר כמעט התרוקנו. הייתי מותש לחלוטין אחרי המאמץ של 16 השעות האחרונות, ומחשבותיי נרדו אל תוך המציאות ואל מחוצה לה. האמירה המפורסמת של צ'רצ'יל הרהרה בראשי שוב ושוב כמו מנטרה: "כאשר אתה עובר דרך שבעה מרורי גיהינם, המשך להתקדם... כאשר אתה עובר דרך שבעה מרורי גיהינם, המשך להתקדם..."

כמה דקות לאחר מכן סנוורו אותי הפנסים הקרמיים של שלושה כלי

ברוגזה כ־20 מהן, ואז עופפו סביבי עשרות על עשרות של צדעות בזמזום קולקטיבי של מתקפת קמיקזה. רגע של פניקה.

נופתי בידי מסביב לראשי כדי להגן על הפנים והצוואר ורחפתי את עצמי במעלה המדרון. תוך כדי המהומה הפלתי בקבוק מים. להתייבש למוות או להיעקץ למוות, מה עדיף? היטלטלתי כמה צעדים אחורה כדי לא לסוף את בקבוק המים שלי, ואז נעקצתי בכל אחת מזרועותיי. דילגתי בחזרה במעלה הגבעה, מנפנף בידיים וצווח כמו ילדה קטנה. שתי עקיצות נוספות ברגל הימנית. קבעתי שיא במהירות על היבשה בזינוק של 200 מטרים כלפי מעלה. עננת הצדעות התפודה בהדרגה, והשקט חזר לשכון. שלפתי ארבעה עוקצים ורחפתי את הפצעים. הצריבה הלוהטת של העקיצות התחילה, והאירוס ניפח את הגפיים שלי. בנקודת הביקורת הבאה סיפרו לי שכולם נעקצו בקטע זה של השביל. רוברט כנראה אימן את הצדעות האלה, חשבתי לעצמי. לפחות הכאב החדש הזה הסיט את תשומת לבי מהשלפוחיות בעקבים.

שעה לאחר מתקפת הצדעות הצטרפתי אל עוד כמה רצים, וביחד יצרנו דכבת אנושית שחצתה בשורה עורפית את הג'ונגל הצפוף. המטרדה אחת: להגיע אל האזור האפל לפני 15:30. לבסוף, לאחר שעות של טיפוסים וידידות מייסרים, ביצות והתקפה ההמונית של הצדעות, הצלחנו להגיע אל הכניסה לאזור האפל ב־12:39. השומרים אישרו שיגוארים נצפו מוקדם בבוקר. לגיי מת מים מהירה, כמה טבליות מלח, תפילה קצרה, והמשכנו בדרך.

צערתי במרץ דרך האזור האפל וסוכבתי כל הזמן את ראשי לקולות הענפים הנשברים והעלים הנושרים בתקווה לראות יגואר. לא היה לי מזל. אף יגואר לא התקרב, אפילו שבנקודה זאת של המירוץ כולנו כבר הרחנו כמו יגוארים. ג'יי באטשן ואני יצאנו מהאזור האפל ב־16:10. עדיין

אל קו הסיום

גוף האדם לעולם לא מפסיק להדהים אותי. 21 שעות כסך הכל אחרי שהייתי באפיסת כוחות נפשית ופיזית עם סיומו של השלב הארוך ניצבתי בקו הזינוק של תחילת היום האחרון היפראקטיבי לגמרי, טעון מחדש ולהוט ללכת. אולי פשוט כי ראיתי את הסוף?

היה לפנינו דק ספרינט של 24 קילומטרים לאורך גדת הטפוזוס, עד לקו הגמר בעיידה של אלטר דו שאו. שעת הזינוק הייתה שמונה בבוקר, שעה מאוחרת מאוד במושגים של הג'ונגל, היות שהשמש גבוה בשמים וחום היום כבר מתחיל להתעצם. אחד המתחרים העיד שזינוק מוקדם יהיה בריא יותר. "שום רכב במידוך הזה לא אמור להיות בריא", ענה דוב"ט בקידרות. זה לא הפתיע אף אחד.

ג'יי ואני התחלנו יחד עם האצנים המובילים דרך קטע מיועד קשה. זאת הייתה הפעם הראשונה שדצתי ליר מובילי החבורה, ונרמתי מהזינוק שבה האצנים דיילגו על מכשולים ועל הריוק שבו הם הניחו את רגליהם.

הגברתי עד הסוף את עוצמת ה־MP3 שלי ונתתי ל"אכנים המתגלגלות" להמם את דא"שי. רצים רבים זינקו לפנינו, אולם כעת הם נשברו, ואני השגתי אותם זה אחר זה. עכשיו לא דק שהדחתי כמו יגואר, אלא התחלתי להסתעד כמו יגואר. בנקודת הביקורת האחרונה, שישה קילומטרים לפני הסיום, הפלתי את עצמי אל תוך הנהר כדי להצטנן כמשך כמה דקות. מיד כאשר נעמדתי על הרגליים, ראיתי שהחוף חסום בבליטת סלע ענקית. נאלצנו באין ברירה להיכנס לנהר ל־500 מטרים של שחייה או הליכה במים מסכיב לסלעים. בזבזו של ארבע דקות בנקודת הביקורת האחרונה, אמרתי בלבי, אבל לא דציתי שקטע המים יסתיים. הייתי מאושר במים. ה־MP3 שלי לעומת זאת השמיע צריחה אחרונה אחת ומת.

בחזרה על החול. ג'יי ואני רצנו ביחד את מעט הקילומטרים הנותרים בתקווה שאף קבוצה חשובה של שרידים לא תיכשל ברקה האחרונה. לאטלאט התגלתה לעץ העיידה אלטר דו שאו מעברו של המפרץ, ואז גם המדרגות במעלה כיכר העיידה, ולבסוף הנה זה שם: קו הסיום! המקומיים מחאו כפיים והריעו כאשר חציתי את הקו במקום ה־14 ביום הזה. מתוך בערך 80 מתחרים שהתחילו את המבצע דק 55 נותרו במירוץ, ואני הייתי מאושר לסיים את היום כמקום כלשהו בתוך קבוצה זו, בעיקר לאחר הביצוע המרמא שלב הארוך. התמוטטתי בכיכר העיידה מתחת לצלול של עץ, שוכב על גבי, ואנשי המקום שפכו מים קרים על הפנים והגוף שלי. רק שזרם המים לא ייפסק, ביקשתי. אך הכל נגמר. המירוץ הרגלי הקשה בעולם לא אכזב אף אחד מאיתנו. הוא בהחלט הצדיק את המוניטין שלו ונתן לי הזדמנות לכתוח את עצמי, פיזית ונפשית. עוד לפני שהפעים הגלירו, התחילו חלק מהמתחרים לרבר על איך לשפר את הישגיהם בשנה הבאה. דוברט, מאוכזב שלא יותר מתחרים נשברו, נשבע להקשות יותר בפעם הבאה. מי יצליח לשבור את מיי סולנו נר תרנו שבויים בטירוף של הג'ונגל.

רכב שנסעו לקראתי. זותי אל שולי השביל כדי לאפשר לשיירה לעבור. הג'יפים הגיעו אליי ונעצרו. ברכב הראשון היו שני חיילים בדזילאים, שניים מהמתחרים ואחת ממארגני המירוץ. "עלה לג'יפ", היא אמרה. "אתה בדרך הלא נכונה."

לא הייתי בטוח אם זה חלום או לא. אני זוכר שהתנדנדתי קדימה ואחורה על סף איבוד ההכרה. עפעפי היו כבדים. אחזתי בדלת הג'יפ כדי להתייצב. "לא, לא אני", עניתי בשלילה מוחלטת. ניסיתי לחייך כאילו הכל בסדר. "חוף מזה... כאשר אתה עובר דרך שבעה מרודי גיהנום, המשך להתקדם..." מלמלתי כמו שיכור. "נכון, אבל אתה הולך חזרה אל תוך הגיהנום! אתה נראה מיובש. תיכנס", היא אמרה.

"איפה אני?" שאלתי. "ג'וארדי (Jaguarari)", פלט אחד החיילים הברזילאים. משם העיידה אפשר להבין שיש הרבה יגוארים בסביבה. בריוק המקום שממנו הזהירו אותנו. "לכל הרוחות", אמרתי לעצמי. "נדרתי לבד במשך שעות חזרה אל תוך האזור האפלי!" הסתכלתי על שני המתחרים שנאספו עוד יותר עמוק באזור האפלי. הם נראו מעולפים. נכנסתי לג'יפ והרגשתי כאילו אני נכנס למדציאות אלטרדנטיות. עייפות, התייבשות וכאב היממו את חושיי. יצאתי מהאזור האפלי ונכנסתי לזאור הדמדומים.

נסענו שישה קילומטרים דרך הבוץ עד נקודת הביקורת 7. בדרך אספנו עוד תריסר מתחרים, שנראו מותשים לחלוטין. המארגנים החליטו שמסוכן מדי לתת לנו להמשיך בנתיבים המסומנים באופן כה לקוי, כך שנאלצנו לבלות את הלילה בנקודת ביקורת 7.

התמוטטתי אל תוך הערסל שלי, אבל לא יכולתי לישון בגלל הכאב הפועם ברגליי. עוד לא הספקתי להתאושש, והשחר עליה. שעות המירוץ המשיך לתקתק (למעשה, לא עצרו אותו אפילו אם נאלצנו לחכות עד הודיחה), והיו לפנינו עוד 20 קילומטרים. נעלתי את הנעליים, הכרחתי את עצמי לאכול חופן גרנר לה והתחלתי במסע בקטע האחרון של הדרך מהגיהנום, שעל גדות הנהר.

לאחר שהשמש צלתה אותי במשך ארבע שעות, צלעתי אל תוך מהנה הבסיס בשעה 11 לפני הצהריים, 30 שעות לאחר שהתחלתי את השלב הזה בשחיית הבוקר המרעננת בנהר, שנראתה עכשיו כמו זיכרון ישן.

כמבט לאחור התברר שההמצתי פנייה חדה שמאלה בנתיב. הייתי מטושטש כל כך להסתכלתי רק על הקרקע הבוצית בניסיון להתחמק מנחשים, ששכחתי לנווט. מילותיו של רוברט מתרונך הלילה שעבר הדהרו עכשיו בראשי: "תהיו זהירים ושימרו תמיר על ערנות. אני אפתיע אתכם במסלול." והוא באמת הפתיע אותי.

כארים הצרפתי ורצ'היאל הברזילאים היו יותר פיקחים. הם עקפו ביחד את קטע הגבעות הזה של המסלול ופנו היישר מנקודת ביקורת 6 אל נקודה 7, לאורך דרך העפר הראשית. "ניווט יצירת", אפשר לקרוא לזה, היות שלא היו סימוני דרך בקיצור שלהם. ציפיתי להוצאה להורג מיידית של העברייני, אבל דוברט הסתפק במקום זה בקנס זמן חמור.